

Взяття на профілактичний облік кривдників і проведення з ними профілактичної роботи – це здійснення уповноваженими підрозділами органів НПУ організаційно-практичних заходів щодо контролю за поведінкою кривдника з метою недопущення повторного вчинення домашнього насильства, дотриманням ним тимчасових обмежень його прав і виконанням обов'язків, покладених на нього у зв'язку з учиненням домашнього насильства.

Направлення кривдника на проходження програми для кривдників, ще один комплекс, що формується на основі результатів оцінки ризиків і спрямований на зміну насильницької поведінки кривдника, формування в нього нової, неагресивної психологічної моделі поведінки у приватних стосунках, відповідального ставлення до своїх вчинків та їх наслідків, у тому числі до виховання дітей, використання дискримінаційних уявлень про соціальні ролі й обов'язки жінок і чоловіків [3, с. 37].

Список використаних джерел

1. Про запобігання та протидію домашньому насильству: Закон України від 07.12.2017 р. № 2229-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19#top>

2. Війна – не привід терпіти насильство: як захиститися від кривдника? (18.07.2022). URL: <https://ukraine.unfra.org/uk/atc1>

3. Листки Ю. В. Протидія насильству в сім'ї. – Одеса: Одеський юридичний інститут ХНУВС, 2007. – 164 с., с. 37

Марина ДРЕМБЛЮГА,

здобувач ступеня вищої освіти бакалавра
навчально-наукового інституту № 2
Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник:

кандидат юридичних наук,
старший викладач кафедри поліцейського права
Національної академії внутрішніх справ

Іванна ГОРБАЧ-КУДРЯ

СПЕЦИФІКА ПРОХОДЖЕННЯ ПРАВОПОРУШНИКОМ КОРЕКЦІЙНОЇ ПРОГРАМИ

Сучасний підхід до направлення правопорушників на корекційні програми ґрунтується на тонкому розумінні їх індивідуальних потреб, ризиків повторного вчинення деліктів і факторів оперативного реагування поліцейськими на можливі події. Дослідники та практики в галузі кримінології, психології та суміжних

наук однаково заглиблюються в складну динаміку злочинної поведінки, досліджуючи фактори, що сприяють повторному залученню особи до протиправної діяльності [3].

Метою нашої роботи є дослідження механізму проходження правопорушником корекційної програми, виокремлення структурних елементів в ньому та факторів, що ефективно впливають на суспільну реінтеграцію кривдника.

Наукові дослідження підкреслюють неоднорідність правопорушників, наголошуючи на необхідності індивідуального підходу у кожному окремому випадку. За таких умов ефективні заходи повинні відповідати унікальним обставинам і викликам. Розробки науково-обґрунтованих програм зорієнтовані на вирішення таких конкретних проблем, як зловживання психоактивними речовинами, порушення психічного здоров'я і цілеспрямоване усунення соціально-економічні факторів [4].

Крім того, інтеграція досягнень поведінкових наук і кримінології спонукала до переоцінки цілей судової практики. Усе більше акцентів робиться на потенціалі реабілітації, зміні життя та внески у безпеку громади [2]. Направлення правопорушника на проходження програми відображає зміну парадигми каральних підходів на реінтеграційне повернення до нормального життя в суспільстві. Цей механізм є комплексним і охоплює низку етапів, спрямованих на розуміння потреб правопорушника, визначення найбільш прийняттого втручання та сприяння його успішній участі в призначеній програмі.

Початковий етап направлення правопорушника на програми вимагає ретельної оцінки різних факторів. Ця оцінка служить основою для прийняття обґрунтованих рішень і передбачає оцінку ризиків, потреб і факторів реагування правопорушника. Вивчаючи ці елементи, органи влади можуть отримати уявлення про глибинні причини девіантної поведінки особи, прокладаючи шлях для спеціальної стратегії втручання [1].

Після завершення оцінювання наступним кроком є фактичне направлення правопорушника на конкретну програму [4]. Прийняття у програму залежить від оцінки направлення постачальником програми. На це рішення впливають різні міркування, зокрема, бажання правопорушника брати участь і можливості програми. У випадках, коли правопорушника визнають придатним для програми, він починає відвідування занять, консультацій або інших заходів, спрямованих на усунення першопричин його протиправної поведінки.

Протягом усієї програми ретельний моніторинг прогресу правопорушника має першочергове значення. Регулярні перевірки, оцінювання та коригування плану втручання допомагають переконатися, що програма залишається динамічною та відповідає потребам учасників, що постійно змінюються. Метою є не просто завершення, а й інтерналізація позитивних поведінкових змін, які можуть протистояти викликам реінтеграції в суспільство [1].

Після успішного завершення програми проводиться остаточне оцінювання для оцінки загальної ефективності втручання. Ця оцінка дозволяє зацікавленим сторонам оцінити вплив програми на ймовірність повторного вчинення особою правопорушень [3].

Постпрограмна підтримка є невід'ємною частиною загального механізму. Вона може являти собою ініціативи з подальшого догляду. Такі заходи підтримки відіграють важливу роль у консолідації результатів, досягнутих під час програми, зниженні ризику рецидиву та сприянні постійним позитивним змінам у поведінці кривдника.

Отже, направлення правопорушника на проходження корекційної програми зумовлює більш цілісне та реабілітаційне вирішення завдань протидії насильству. Усуваючи основні причини девіантної поведінки, пристосовуючи втручання до індивідуальних потреб і надаючи постійну підтримку, цей механізм спрямований на те, щоб розірвати коло повторних правопорушень і сприяти довгостроковому благополуччю та реінтеграції залучених осіб.

Список використаних джерел

1. Гусак А.П. Особливості здійснення пробаційних програм щодо неповнолітніх правопорушників під час наглядової пробації. *Київський юридичний журнал*. 2023. № 3. С. 55-61.

2. Мельничук Ю., Крук О. Застосування програм відновного правосуддя щодо злочинів скоєних неповнолітніми. *Молодий вчений*. 2018. № 2 (54). С. 363-367.

3. Мельничук Ю., Кузьмич В. Особливості впровадження програм відновного правосуддя в законодавство України. *Молодий вчений*. 2018. № 1 (53). С. 103-106.

4. Сергеева К. В. Український досвід впровадження програм профілактики агресивної поведінки підлітків у центрах соціально-психологічної реабілітації. *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*. 2015. № 8. С. 403-410.